

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/35/2020
Identifikačné číslo spisu:	8109217919
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8109217919.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Obec Terňa, IČO: 00 327 867, Hlavná 119/58, Terňa, právne zastúpený: JUDr. Jaroslav Homza, advokát, so sídlom Moyzesova 46, Košice, proti žalovanému: N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, právne zastúpený: JUDr. Viera Straková, advokátka, so sídlom Kpt. Nálepku 5, Prešov, v konaní o určenie vlastníctva, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 05. septembra 2019 sp. zn. 5Co/179/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. mája 2018 č. k. 25C/163/2009-486 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území Terňa (parcela H.), zároveň priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu jeho nákladov na odmenu znalca v rozsahu 100 %.

1.1 Súd prvej inštancie zistil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. XXX v kat. úz. L.. Parcely vedené na tomto LV (K NC XXX/X až XXX/X a XXX/X) sú parcely, ktoré boli pôvodne vyčlenené z parcely č. XXX a ktorá bola v celosti zapísaná na Československý štát - obec L.. Táto nehnuteľnosť spolu s ďalšími zapísanými v pozemno-knižnej vložke č. XXX bola odňatá pôvodnému vlastníkovi MUDr. X. S. a prešla do vlastníctva štátu. Na základe delimitácie v súvislosti s prechodom majetku štátu na obce bola následne predmetná nehnuteľnosť prevezená do vlastníctva obce L.. K rozdeleniu parcely XXX na parcely pôvodné XXX/X a XXX/X došlo v roku 1991, kedy na základe kúpnej zmluvy odkúpil žalovaný od obce L. parcelu XXX/X o výmere 171 m², pričom parcela XXX/X vo výmere 16 847 m² zostala vo vlastníctve obce L.. Neskôr bola pôvodná parcela XXX/X opäť rozdeľovaná viacerými geometrickými plánmi na ďalšie parcely, pričom parcela XXX/X nebola zapísaná

na obec L. a z geometrického plánu č. XXX-XX-XXX-XXX-XX zo dňa 14.12.1993 bolo zrejmé, že novovytvorená parcela 111/3 vo vlastníctve obce figuruje.

1.2 Pôvodný vlastník X. S. si uplatnil v rámci reštitučného konania žiadosť o vrátenie pozemkov a to aj tých ktoré boli zapísané v rámci pozemno-knižnej vložky č. XXX (parcela XXX), pričom v rámci rozhodnutia mu nebolo priznané vlastnícke právo k vykúpeným pozemkom, ale odmena za náhradu za tieto pozemky vo výške XXX XXX,XX Sk.

1.3 Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že parcelu XXX vlastnil československý štát v správe MNV L. a následne táto parcela na základe delimitácie bola prevedená na obec Terňa. Neexistoval určitý právny úkon alebo skutočnosť, ktorá by znamenala, že parcela XXX/X (časť parcely XXX) by mala byť vo vlastníctve iného ako obce. Pochybenia sa však dopustil kataster nehnuteľností, keď namiesto výmazu poznámky v evidencii nehnuteľností, že majetok, ktorý vlastnil X. S. bol vyporiadany Dohodou medzi vládou ČSSR a vládou USA zo dňa 29.01.1982, bez toho, aby došlo k zmene vlastníckych práv k týmto nehnuteľnostiam, zaviedol hluchý LV č. XXX., odvolávajúc sa práve na túto Dohodu pod položkou výkazu zmien 21/92. Na LV č. XXX v kat. území L. boli zapísané parcely č. XX, XX, XX/X, XX/X a XXX/X, pričom nadobúdacím titulom bola dohoda o vydaní nehnuteľností medzi X. S. a Poľnohospodárskym potravinovým družstvom Terňa. V rámci dohody však išlo o iné nehnuteľnosti a ani jedna z nich netvorila sporné parcely. Súd prvej inštancie poukázal na to, že výmazom poznámky nemôže nikto nadobudnúť vlastnícke právo. Tento zápis predstavoval hrubú chybu, čím spôsobil zmätok v evidencii pozemkového vlastníctva a iné osoby uviedol do omylu. Následne X. S. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31.03.2008 previedol sporné parcely KN H. na žalovaného. Predávajúci však nebol vlastníkom daných nehnuteľností a mal o tom vedomosť, nakoľko rozhodnutia pozemkového úradu, ktoré boli uvádzané ako nadobúdací titul, predmetné pozemky vôbec neriešili. Zároveň X. S. od roku 2001 neuhrádzal žiadnu daň a obec nemala vedomosť o jeho vlastníctve v rámci obce. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na základe geometrického plánu bolo zrejmé, že sporné parcely, ktoré boli vydané X. S. na základe rozhodnutia pozemkového úradu č. XXXX/XX-Šp/XXXX zo dňa 11.08.1993, toto rozhodnutie neobsahovalo. Na strane F. S. preto nemohla existovať dobromyseľnosť vo vzťahu k tomu, že je oprávneným vlastníkom, resp. držiteľom daných nehnuteľností. Na základe vyššie uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva so žalovaným z roku 2008 nemôže byť nadobúdacím titulom pre vznik vlastníckeho práva a nemôže byť ani titulom pre prípadnú dobromyseľnú držbu. Žalovaný zároveň nesplnil podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, keďže žaloba o určenie vlastníckeho práva bola podaná na súde už v roku 2009.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 05. septembra 2019 sp. zn. 5Co/179/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o určení, že žalobca je výlučným vlastníkom parcely EKN XX,XX a XX/X evidovaných na LV č. XXXX katastrálnom území L. potvrdil a v časti o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Čo do I. výroku mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správne právne závery. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s tvrdením žalovaného, ktoré zopakoval aj v odvolaní, že delimitácia na obec zo štátu je neplatná a malo ísť o reštitúciu. Súd prvej inštancie správne vyvodil, že ide o nepochopenia zo strany žalovaného, nakoľko pri delimitácii nedochádza k prevodu majetku na základe zmluvy, ale k prechodu majetku zo štátu na obec na základe zákona č. 138/1991 Z. z. Majetok československého štátu v správe MNV Terňa prešiel teda na základe delimitácie na obec Terňa a v prípade reštitučných nárokov sa obec stáva povinnou osobou namiesto štátu. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie jasne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal. Zároveň uviedol, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy, preto odvolacia námietka, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz opätovným výsluchom Ing. G. neobstoí. K tvrdeniam žalovaného, že v čase prevodu v roku 2008 bol X. S. vlastníkom nehnuteľnosti z dôvodu, že údaje z katastra nehnuteľností sú hodnoverné, pokiaľ sa nepreukáže opak, odvolací súd uviedol, že v tomto konaní sa opak preukázal, preto údaje z katastra nehnuteľností nebolo možné považovať za hodnoverné.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Dovolateľ zároveň podal návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 CSP s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa a to zápis vlastníckeho práva pre žalobcu do katastra nehnuteľností záznamom.

3.1 Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP poukázal na to, že odvolací súd konal v jeho neprítomnosti, nenariadil pojednávanie a neumožnil sa mu vyjadriť k celej veci pred odvolacím súdom, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ zároveň uviedol, že odvolací súd nezopakoval, resp. nedoplnil dokazovanie, ktoré navrhoval na súde prvej inštancie a to opätovný výsluch Ing. G. a zamestnankyne pani X. ako aj to, že súdy sa nezaoberali bližšie listinným dôkazom - Dohodou o vydávaní nehnuteľností medzi X. S. a obcou Terňa, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2 Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania odvodzoval aj od § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, pričom uviedol, že v danom prípade ide o kolíziu nadobúdacích titulov vlastníckeho práva stranami sporu. Na strane žalobcu je to delimitácia, t. j. na základe zákona a na strane žalovaného je to titul kúpnej zmluvy. Dovolateľ poukázal na to, že z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu nevyplýva, ktorý titul je „silnejším“, resp. ako by súdy mali nadobúdacie tituly hodnotiť, nakoľko v zmysle § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníctvo možno nadobudnúť kúpnu zmluvou (žalovaný) aj na základe iných skutočností ustanovených zákonom (žalobca). Dovolateľ uviedol, že aj v prípade, ak by došlo k pochybeniu zo strany katastra nehnuteľností nemôže byť za to sankcionovaný stratou jeho vlastníckeho práva.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

5. Podľa názoru dovolateľa mu bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd na prejednanie jeho odvolania nenariadil pojednávanie, v prípade účasti na ktorom by žalovaný mohol bližšie vysvetliť dôvody svojho odvolania a vyjadriť sa k argumentácii protistrany.

6. V súvislosti s argumentáciou dovolateľa, že odvolací súd v spojení s rozhodovaním o jeho odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu nenariadil pojednávanie, najvyšší súd uvádza, že z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP vyplýva, že na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V tomto prípade uvedená procesná povinnosť odvolaciemu súdu nevznikla, pretože neexistovali dôvody uvedené v dispozícii citovaného ustanovenia, teda nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pretože v sporovom konaní sa plne aplikuje zásada koncentrácie konania, na základe ktorej stranám sporu (teda i žalovanému - dovolateľovi) vznikla procesná povinnosť koncentrovať dôkazy v zásade v rámci prvoinštančného konania, a keďže sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, nevznikli žiadne sporné okolnosti alebo skutočnosti, ktoré by mali byť v rámci odvolacieho konania predmetom dokazovania. Na nariadenie pojednávania na odvolacom súde neexistoval ani žiadny konkrétny dôležitý verejný záujem. Argumenty, ktoré v tejto súvislosti uvádzal dovolateľ v žiadnom prípade nemožno charakterizovať ako okolnosti, ktoré by z dôvodu dôležitého verejného záujmu objektívne vyžadovali nariadenie pojednávania na odvolacom súde. Uvedená argumentácia dovolateľa je teda vo svojej podstate účelová.

7. V danom prípade najvyšší súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo

povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Procesným postupom, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohla byť dovolateľovi odňatá možnosť pred súdom konať.

8. Dovolateľ zároveň k dovolaciemu dôvodu v rámci § 420 písm. f) CSP uviedol, že odvolací súd nedoplnil ním navrhnuté dôkazy a to výsluch svedkov Ing. G. a pani X. a nezaoberal sa bližšie listinnými dôkazmi - Dohoda o vydaní nehnuteľností medzi X. S. a obcou Terňa, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 168/2019).

11. Najvyšší súd konštatuje, že nepovažoval dôkazy označené dovolateľom (výsluch svedkov) za dôkazy, ktoré by mali zásadný vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. Najvyšší súd uvádza, že s odôvodnením nevykonania navrhovaných dôkazov sa náležite vysporiadali súdy nižších inštancií. Súd prvej inštancie uviedol, že keďže vychádzal zo znaleckých posudkov ďalšie dokazovanie by bolo podľa neho zbytočné a neúmerne zaťažujúce, pričom išlo primárne o návrhy žalovaného na výsluch svedkov, ktoré súd prvej inštancie z dôvodu hospodárnosti zamietol. Súd prvej inštancie vo veci vypočul vedúceho pozemkového úradu (Ing. G.) v čase vykonania reštitúcií a mal za to, že nebolo potrebné vypočúvať iných pracovníkov pozemkového úradu. Keďže odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie čo do I. výroku, považoval odvoláciu námietku žalovaného vo vzťahu k výsluchu svedkov za nedôvodnú. Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného sa stotožnil s názorom súdov nižších inštancií, že navrhnuté vykonanie dokazovania v tomto smere považoval za nadbytočné a žiadnym spôsobom nemiene podstatu v spore t.j. určenie vlastníckeho práva. Najvyšší súd dospel k záveru, že výsluch svedkov by nepreukazoval medzi stranami sporu takú spornú skutkovú okolnosť, ktorá bola pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, čím nebolo žalovanému znemožnené uskutočňovať jeho procesné práva, v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V súvislosti s namietaným porušením zásady nevykonania navrhovaného dôkazu najvyšší súd, uvádza, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

13. Vo vzťahu k dovolateľovej argumentácii, že súdy sa vôbec nezaoberali bližšie listinným dôkazom - Dohodou o vydaní nehnuteľnosti, najvyšší súd uvádza, že súdy sa náležite vysporiadali s týmto listinným dôkazom. Súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku č. 11/2011, v rámci ktorého znalec presne špecifikoval všetky parcely, ktoré boli vydané X. S. na základe dohody o vydaní nehnuteľnosti zo dňa 10.08.1993, ktorú uzavrel s obcou Terňa, pričom znalec potvrdil, že parcela XXX/X nebola predmetom tejto dohody. Najvyšší súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

14. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýkal niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nevykonanie dôkazov a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 2Cdo/130/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri napr. 2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017, 5Cdo/47/2017 a 7Cdo/42/2017).

15. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom posúdenia splnenia podmienok dobromyseľnosti držby žalovaného.

16. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namietal, že súd prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplyva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

17. Dovolateľ zároveň namietal, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko podľa dovolateľa právna otázka týkajúca sa nadobúdacích titulov vlastníckeho práva ešte nebola najvyšším súdom riešená. Dovolateľom nastolenú právnu otázku podľa obsahu dovolania možno formulovať tak „ktorý z nadobúdacích titulov v rámci § 132 Občianskeho zákonníka má prednosť, nakoľko vlastnícke právo je možné nadobudnúť aj na základe zákona ako aj na základe kúpnej zmluvy". Dovolateľ mal za to, že v danom prípade ide o kolíziu nadobúdacích titulov vlastníckeho práva stranami sporu. Dovolateľ uviedol, že v prípade, ak by aj došlo k pochybeniu zo strany katastra nehnuteľností, nemôže byť za to sankcionovaný.

18. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na

aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno § 421 CSP ju podradí.

19. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

20. Najvyšší súd k položenej otázke uvádza, že dôvod, pre ktorý odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie bolo preukázanie vlastníckeho práva žalobcom ako aj to, že pôvodný vlastník X. S. nebol vlastníkom sporných nehnuteľností a nemohol ich previesť na žalovaného. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: odvolací súd riešil a (zároveň) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018). Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na riešení otázky, ktorý z nadobúdacích titulov vlastníckeho práva v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka má prednosť, ale založil ho na riešení otázky preukázania vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Vzhľadom na to, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej založil svoje rozhodnutie odvolací súd, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je procesne prípustné. Najvyšší súd uvádza, že dovolateľom nastolená právna otázka je nedôvodná, nakoľko samotný X. S. nebol oprávneným vlastníkom sporných nehnuteľností a teda nemohol preniesť vlastnícke právo na žalovaného. Dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľnosti (žalovaného) v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností o jej (predchádzajúcom) vlastníkovi nepostačovala pre záver súdu o tom, že mohol nadobudnúť vlastnícke právo (a pre poskytnutie ochrany tomuto právu), nakoľko sa preukázalo, že X. S. v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebol vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP

21. Dovolateľ v rámci dovolania poukázal aj na dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Z dovolania však nevyplyva konkretizácia predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle žalovaným označeného ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, že právna otázka, z ktorej odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Na rozdielnu rozhodovaciu prax dovolaciemu súdu žalovaný v dovolaní neponúka žiadne jeho rozhodnutia.

22. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

23. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.